

Sentencja

- 1) Przepisy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 94/5/WE z dnia 14 lutego 1994 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniom krajowym takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, na mocy których można odmówić prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej podatnikom będącym usługobiorcami, którzy posiadają faktury zawierające braki, nawet jeśli zostają one uzupełnione poprzez przedstawienie informacji mających na celu wykazanie prawdziwości, charakteru i kwoty zafakturowanych transakcji po wydaniu takiej decyzji odmownej.
- 2) Zasada neutralności podatkowej nie sprzeciwia się temu, aby administracja podatkowa odmówiła zwrotu podatku od wartości dodanej zapłaconego przez spółkę będącą usługodawcą, podczas gdy odmówiono wykonania prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej obciążającego rzeczonych usługom będącym usługobiorcami ze względu na nieprawidłowości stwierdzone na fakturach wystawionych przez rzeczony spółkę będącą usługodawcą.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 czerwca 2013 r.
— Ryanair Ltd przeciwko Komisji Europejskiej, Republice Włoskiej i Alitalia — Compagnia Aerea Italiana SpA

(Sprawa C-287/12 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pożyczka udzielona przez Republikę Włoską przedsiębiorstwu lotniczemu Alitalia — Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem — Sprzedaż aktywów Alitalii — Decyzja stwierdzająca brak pomocy w chwili zakończenia wstępnego etapu jej badania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Legitymacja procesowa — Strona zainteresowana — Dopuszczalność — Poważne trudności — Właściwość — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 225/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ryanair Ltd (przedstawiciele: E. Vahida, adwokat, I.-G. Metaxas-Maragkidis, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i D. Grespan, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i P. Gentili, avvocato dello Stato), Alitalia — Compagnia Aerea Italiana SpA (przedstawiciel: G. Bellitti, avvocato)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie T-123/09 Ryanair przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6743 z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pożyczki w kwocie 300 mln EUR udzielonej przez Włochy spółce Alitalia [pomoc C 26/08 (ex NN 31/08)] (Dz.U. 2009, L 52, s. 3) ze względu na to, że instytucja ta nie nakazała w niej odzyskania pomocy od następców Alitalii, a także o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r. uznającej, że postępowanie w sprawie sprzedaży aktywów Alitalii przeprowadzone w ramach nadzwyczajnej procedury administracyjnej, która powinna była doprowadzić do likwidacji tego przedsiębiorstwa lotniczego, nie stanowi pomocy państwa pod warunkiem, że władze włoskie wywiążą się z przyjętych zobowiązań mających na celu zapewnienie, iż transakcje zostaną przeprowadzone po cenach rynkowych (pomoc N 510/2008, Dz.U. C 46, s. 6.)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Ryanair Ltd pokrywa, poza własnymi kosztami postępowania, także koszty poniesione przez Komisję Europejską i Alitalię — Compagnia Aerea Italiana SpA.
- 3) Republika Włoska pokrywa swe koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 303 z 6.10.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 27 czerwca 2013 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd przeciwko Ankenævnet for Patenter og Varemærker

(Sprawa C-320/12) (¹)

(Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2008/95/WE — Artykuł 4 ust. 4 lit. g) — Znaki towarowe — Warunki uzyskania i utrzymania prawa do znaku towarowego — Odmowa lub unieważnienie rejestracji — Pojęcie złej wiary zgłaszającego — Wiedza zgłaszającego o istnieniu zagranicznego znaku towarowego)

(2013/C 225/62)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd

Strona pozwana: Ankenævnet for Patenter og Varemærker

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Artykuł 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25) — Odmowa zarejestrowania albo nieważność znaku towarowego — Pojęcie złej wiary — Wnioskodawca, który miał świadomość istnienia zagranicznego znaku towarowego w chwili składania wniosku — Unieważnienie rejestracji plastikowej butelki na mleko w charakterze znaku towarowego z tego względu, iż wnioskodawca w chwili składania wniosku był świadom istnienia podobnego wcześniejszego znaku towarowego, którym za granicą posługiwała się spółka będąca konkurentem wnioskodawcy

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie złej wiary w rozumieniu tego przepisu jest autonomicznym pojęciem prawa Unii, które powinno być interpretowane w sposób jednolity w Unii Europejskiej.
- 2) Wykładni art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95 należy dokonywać w ten sposób, że aby wykazać istnienie złej wiary dokonującego zgłoszenia do rejestracji znaku towarowego w rozumieniu tego przepisu, należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki występujące w danej sprawie i istniejące w chwili dokonywania zgłoszenia do rejestracji. Okoliczność, że dokonujący takiego zgłoszenia wie lub powinien wiedzieć, że osoba trzecia używa znaku towarowego za granicą w chwili dokonywania zgłoszenia, nie wystarczy sama w sobie do tego, aby wykazać istnienie w rozumieniu tego przepisu złej wiary dokonującego takie zgłoszenie.
- 3) Wykładni art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95 należy dokonywać w ten sposób, że nie pozwala on państwu członkowskiemu na ustanowienie szczególnego systemu ochrony zagranicznych znaków towarowych, który różni się od tego ustanowionego w tym przepisie i oparty jest na fakcie, że dokonujący zgłoszenia do rejestracji znaku towarowego wiedział lub powinien był wiedzieć o zagranicznym znaku towarowym.

(¹) Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho de Viseu — Portugalia) — Worten — Equipamentos para o Lar, SA przeciwko Autoridade para as Condições de Trabalho (ACT)

(Sprawa C-342/12) (¹)

(Przetwarzanie danych osobowych — Dyrektywa 95/46/WE — Artykuł 2 — Pojęcie danych osobowych — Artykuły 6 i 7 — Zasady dotyczące charakteru danych i legalności przetwarzania danych — Artykuł 17 — Bezpieczeństwo przetwarzania danych — Czas pracy pracowników — Ewidencja czasu pracy — Dostęp organu krajowego właściwego w sprawach nadzoru nad warunkami pracy — Spoczywający na pracodawcy obowiązek udostępnienia ewidencji czasu pracy w sposób umożliwiający natychmiastowy wgląd do tej ewidencji)

(2013/C 225/63)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Trabalho de Viseu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Worten — Equipamentos para o Lar, SA

Strona pozwana: Autoridade para as Condições de Trabalho (ACT)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal do Trabalho de Viseu — Wykładnia art. 2 i 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31) — Pojęcie danych osobowych — Dane rejestrowane w systemie rejestracji czasu pracy pracowników spółki

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że ewidencja czasu pracy, taka jak ta, której dotyczy postępowanie główne, zawierająca w odniesieniu do każdego pracownika wskazanie godzin rozpoczęcia i zakończenia pracy, jak również odpowiednich przerw lub odpoczynków, wchodzi w zakres pojęcia „danych osobowych” w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 lit. c) i e) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to, którego dotyczy postępowanie główne, które nakłada na pracodawcę obowiązek udostępnienia krajowemu organowi właściwemu w sprawach nadzoru nad